

RECULL DE PREMSA

La Fundació Mercè Rodoreda de l'IEC publica *Mercè Rodoreda i l'humor (1931-1936)*, de Roser Porta

14 de novembre del 2007

[Consulta El Butlletí de l'IEC](#)

M. Rodoreda i l'humor

Roser Porta

“Rodoreda va ser tan humorista com Francesc Trabal o com Joan Oliver”, diu Roser Porta en un treball que analitza les quatre primeres novel·les de l'autora que no va voler reeditar en vida. Estudi clau per comprendre millor l'escriptora en català més llegida arreu del món.

(IEC)

LaCrònica

Lliçó magistral

Raquel Font

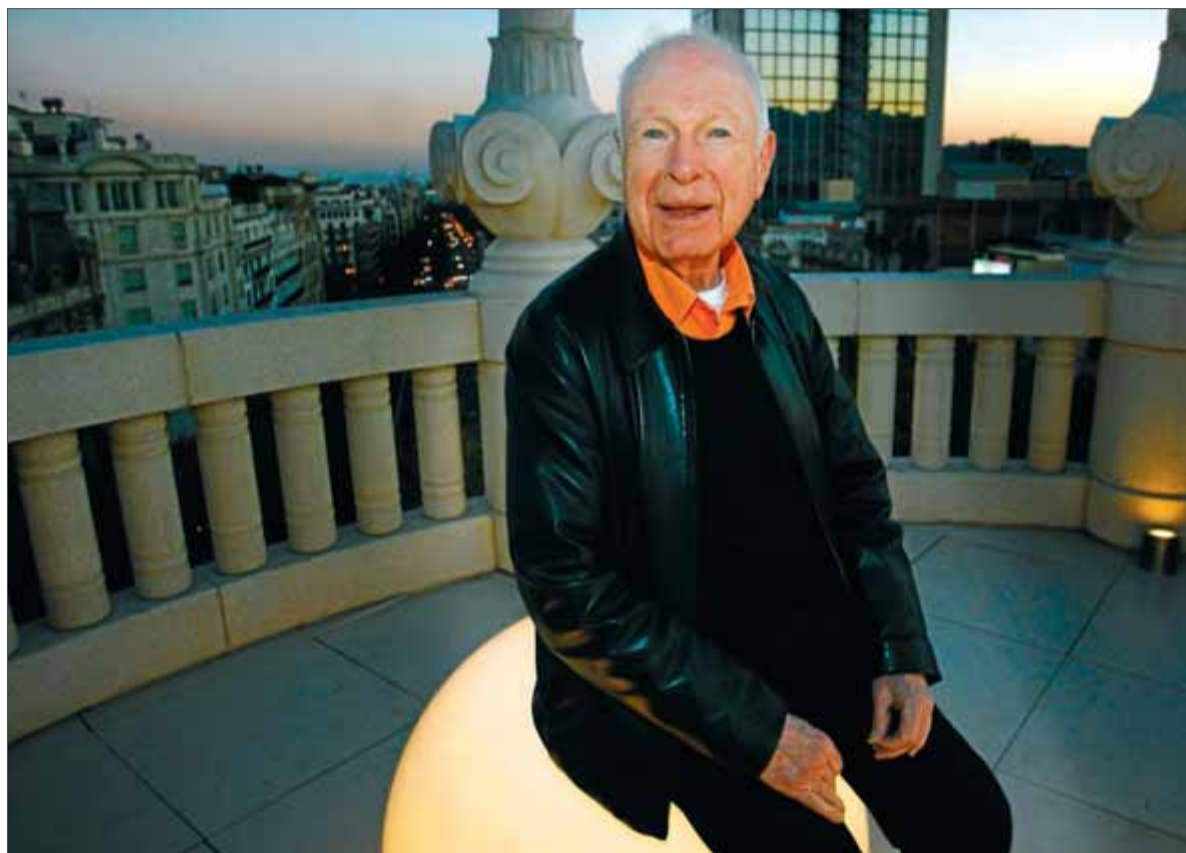

La cita era exactament a les 17.50 hores de la tarda de dissabte, a la Casa Fuster, l'edifici modernista de Domènec i Montaner que hi ha al capdamunt del passeig de Gràcia, des de fa uns anys convertit en hotel de luxe. Els convidats érem pocs i tots vam arribar abans d'hora perquè l'ocasió s'ho ben mereixia. No es pot fer cada dia això de prendre el te amb un dels directores teatrals i cineastes més aclamats del segle XX: el gran Peter Brook (Londres, 1925).

Mentre l'esperàvem, el director de l'Institut Francès de Barcelona, Pierre Raynaud, ens explicava la gran admiració professional i personal que sent pel director anglès, que des de fa molts anys viu a París, on el 1970 va crear el Centre Internacional per a la Investigació Teatral, que actualment dirigeix. "És com un regal que m'ha fet", deia orgullós Raynaud.

Val a dir que va costar Déu i ajut aconseguir que Brook vingué a Barcelona a presentar dissabte al vespre la retrospectiva de la seva filmografia que es fa, fins al 24 de novembre, a la catorzena edició del Festival de Cinema Independent L'Alternativa (*Moderato Cantabile, Marat/Sade, La tragèdia de Hamlet...*). I això que coincidí que la seva companyia es trobava a Salt, on dissabte mateix es va presentar una de les seves últimes obres, *Fragments*, en el marc del Temporada Alta.

Des del primer moment ja es va veure clar que allò tindria més de lliçó magistral que de conversa o entrevista, perquè Peter Brook és d'aquelles persones que es fan escoltar. En mitja hora llarga va tenir temps d'explicar-nos quines són, segons el seu parer, les diferències

Peter Brook a la terrassa de la Casa Fuster de Barcelona, amb el passeig de Gràcia al darrere ■ M. ÀNGELS TORRES

Com a espectador, Peter Brook prefereix el cinema, "perquè el teatre dolent és realment inaguantable"

es entre el cinema i el teatre, dos gèneres que l'apassionen tot i que com a espectador prefereix la gran pantalla, "perquè el teatre dolent és realment inaguantable".

La seva teoria és que "en el cinema, el director ha de treballar sol i el seu lloc és molt autoritari, perquè fer una pel·lícula és imposar una visió personal. El teatre és exactament el contrari. El director també intenta ser el dictador, però això acaba sent un malentès, perquè el treball ha de ser col·lectiu, no tan sols amb els actors i els tècnics, sinó també amb el públic. La base del teatre és intentar reunir el màxim de punts de vista possibles". Tota aquesta reflexió servia per aclarir-nos que en les seves pel·lícules ha intentat "trenca aquesta visió que només hi ha un sol punt de vista".

Entre tanta teoria, com a gat vell que és, als seus 83 anys -tot i que no vol ni sentir a parlar de retirar-se-, Peter Brook no va voler marxar sense regalar-nos una anècdota que va viure amb l'escriptora Marguerite Duras, coguiónista del film *Moderato Cantabile*. "Quan vam començar a treballar junts, teníem l'actriu protagonista, que era Jeanne Moreau, però ens faltava l'actor. Un dia em va trucar i em va dir que havia de conèixer un escriptor que era perfecte. Es tractava de Jorge Semprún, que al final no va voler fer-ho perquè tenia por que si la pel·lícula tenia èxit, algun policia franquista el podria reconèixer a la frontera, que llavors creuava constantment amb passaports diferents. Al final vam agafar un tal Jean-Paul Belmondo". ■

Girona mostra el dietari que Picasso no va voler firmar

Elisabet Escriche
GIRONA

El pintor malagueny Pablo Picasso, format a Barcelona i establert després a París, no va poder evitar caure en la temptació d'elaborar el seu propi diari, això sí, expressant-se de la millor manera que sabia: dibuixant. Aquest diari íntim il·lustrat es pot veure per primer cop a Catalunya en l'exposició *Picasso: Caixa de remordiments*, que acull la Casa de la Cultura de Girona fins al 20 de desembre.

En total s'exposen 45 dels 101 gravats que va crear entre els anys 1919 i 1955 i que va anar acumulant en caixes perquè el resultat no acabava de satisfer les seves expectatives. Passats els anys, però, els seus editors, sobrepassats per la demanda d'obres de l'artista, van obligar-lo a comercialitzar-los. Finalment, Picasso només va donar permís perquè se n'imprimissin 49 i, un cop feta la tirada de cinquanta exemplars de cada obra, es va negar a signar-les.

"Va ser la seva petita revenja davant la pressió a la qual el van sotmetre el seus editors", explica el comisari de la mostra, Juan Carrete. Els quadres només duen un segell que van estampar els mateixos editors del pintor. Les obres mostren escenes amb la seva família -com nens divertint-se amb joguines que els havien dut els reis-, la visió que tenia de la realitat i, fins i tot, les seves fantasies sexuals. ■

La llei de fosses posarà límits a les exhumacions

Redacció
BARCELONA

La futura llei de fosses per localitzar els desapareguts de la Guerra Civil i el franquisme delimitarà les exhumacions a aquelles peticions de familiars o entitats de la memòria històrica en què hi hagi "indícis" i "proves documentals" que justifiquin la feina, el cost de la qual anirà a càrrec del govern de la Generalitat. Una comissió assessora decidirà quins casos tiren endavant a través d'un informe preceptiu. Fins al 10 de desembre l'avantprojecte es posa a informació pública per rebre al·legacions de particulars, administracions i entitats. ■

L'humor de Mercè Rodoreda

Un estudi reivindica l'humor en l'obra de l'escriptora, faceta sovint ignorada

Redacció
BARCELONA

"Rodoreda era una persona riallera, moltes persones coetànies han descrit la intensa sonoritat de les seves riallades (alguns cops per deixar entendre o

demonstrar la seva presumpta frivolitat), però no s'ha valorat el pes del sentit de l'humor en la seva producció literària de preguerra". Ho diu Roser Porta, autora de l'obra *Mercè Rodoreda i l'humor (1931-1936)*.

L'estudi, publicat per l'Institut d'Estudis Catalans i la Fundació Rodoreda, inclou l'anàlisi de les quatre primeres novel·les de l'autora, així com els textos pe-

riodístics d'aquell període i l'interessant diàleg epistolar amb Delfi Dalmau, el seu professor i editor, que és reproduït de forma íntegra i en el qual parlen de la literatura catalana, de l'ofici d'escriure i de la concepció que tenen de temes com l'amor, el patriotisme o la religió: "És una peça clau per conèixer la personalitat de Rodoreda als anys trenta", diu Porta.

Segons l'estudiosa, "Ro-

doreda va ser tan humorista com Francesc Trabal o com Joan Oliver; i tan des-sacralitzadora i desmitificadora com ells a l'hora de parodiar la literatura, satiritzar la religió o caricaturitzar la societat i la cultura catalanes que l'envoltaven i de les quals es nodria". De fet, segons documenta Porta, l'escriptora va conrear intensament l'humor, tant en les novel·les d'aquesta època com en el

periodisme, fins i tot amb escrits en la revista satírica *Clarisme*, que va tenir un enfrontament amb *El Be Negre*, aleshores màxim exponent del gènere.

Amb el seu treball, que culmina l'estudi i recuperació de l'obra de joventut de l'autora dirigit per Joaquim Molas, Roser Porta afirma que la producció dels anys 30 de Rodoreda ja conté "alguns dels elements essencials" de l'autora, com la negació de l'amor i l'antisentimentalisme. I sobretot vol "reivindicar el paper que l'humor té en l'obra de Mercè Rodoreda, una faceta sovint ignorada o poc valorada i que és vital". ■

Una nova Rodoreda al descobert

Porta aprofundeix en l'etapa més desconeguda de l'autora catalana amb l'assaig 'Mercè Rodoreda i l'humor'. L'escriptora considerava les seves primeres novel·les com "un pecat de joventut".

La filòloga Roser Porta descobreix l'etapa més desconeguda de l'escriptora catalana Mercè Rodoreda amb l'assaig Mercè Rodoreda i l'humor. Aquesta publicació tanca una sèrie de tres assajos (Primeres novel·les I: 'Sóc una dona honorada?' i 'Del que hom no pot fugir' (2006) i Primeres novel·les II: 'Un dia de la vida d'un home' i 'Crim' (2002)) i culmina l'estudi sobre les novel·les de joventut de l'escriptora.

L'objectiu d'aquest treball d'investigació dut a terme per Porta i l'Institut d'Estudis Catalans era omplir un buit en els estudis sobre l'autora i "reivindicar el paper que l'humor té en l'obra de Mercè Rodoreda". Una cara de l'autora força desconeguda pel públic però que, segons Porta, "és vital i està poc valorada".

Porta, cap de redacció d'EL PERIÒDIC D'ANDORRA, va destacar ahir que "és un error considerar Rodoreda com la novel·lista de les flors", ja que això "no li fa justícia, perquè era una dona escèptica i duríssima amb els seus personatges, malgrat la seva aparença poètica i, fins i tot, cursi".

Rodoreda mai no va incloure les seves quatre primeres novel·les en les obres completes, perquè les considerava "pecats de joventut", i és per això que Porta ha volgut "recuperar per al públic especialitzat les obres de joventut de l'escriptora més important de la literatura catalana i que fins ara eren molt difícils de localitzar".

L'assaig fa un recorregut per tot el material de l'autora catalana, textos periodístics, contes, les quatre primeres novel·les i el poc conegut (o gairebé desconegut) diàleg epistolar Estils. Un diàleg inclòs al llibre Polèmica i que Porta considera "una peça clau per conèixer la personalitat de Rodoreda als anys trenta" i del qual no hi ha referències. Un diàleg en què Dalmau, professor de Rodoreda, i ella

mateixa parlen sobre literatura i l'ofici d'escriure, i en què es tracten temes com ara l'amor, el patriotisme i la religió. Aquesta nova edició de les primeres obres de Rodoreda es complementa amb anotacions crítiques que relacionen el context en el qual van ser escrites amb la resta de produccions de Rodoreda i coincideix amb l'estrena, el dia 13 passat, a la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya de La plaça del Diamant --l'obra més coneguda de Rodoreda-- i amb la celebració de l'Any Rodoreda, el 2008, coincidint amb els 100 anys del naixement de l'escriptora.

L'IEC publica 'Rodoreda i l'humor', de Roser Porta

L'Institut d'Estudis Catalans (IEC), a través de la Fundació Mercè Rodoreda, acaba de publicar Mercè Rodoreda i l'humor, un estudi de les primeres obres de l'autora fet per la periodista i filòloga Roser Porta. L'estudi culmina el projecte de recuperació i estudi de l'obra de joventut de l'escriptora catalana i "reivindica el paper que l'humor té en l'obra de Mercè Rodoreda, una faceta sovint ignorada o poc valorada", segons Porta. Mercè Rodoreda i l'humor analitza la producció de l'escriptora fins a l'any 1936 i s'estructura en quatre blocs: els textos periodístics, els contes --infantils i per a adults--, les novel·les --Sóc una dona honrada?, Del que hom no pot fugir, Un dia de la vida d'un home i Crim-- i un diàleg epistolar amb Delfí Dalmau.

Un estudi reivindica el paper de l'humor i el periodisme satíric en l'obra de Mercè Rodoreda

Barcelona.- La Fundació Mercè Rodoreda, de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudi de les quatre primeres novel·les de l'autora realitzat per Roser Porta. Porta és autora de les edicions crítiques de les quatre obres que la Fundació ha publicat en dos volums ('Primeres novel·les, I: Sóc una dona honrada?' i 'Del que hom no pot fugir', editat l'any 2006, i 'Primeres novel·les, II: Un dia de la vida d'un home' i 'Crim', editat el 2002). L'estudi culmina, així, el projecte de recuperació i estudi de l'obra de joventut de l'autora, dirigit per Joaquim Molas —membre de l'IEC i de la Comissió Tècnica de la Fundació—, que vol omplir un buit en els estudis sobre l'autora.

IEC publica un estudi que reivindica humor i periodisme satíric de Rodoreda

La periodista Roser Porta acaba de publicar, a través de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), l'estudi "Mercè Rodoreda i l'humor", en què reivindica el paper que l'humor i el periodisme satíric tenen en l'obra de l'escriptora barcelonina.

Porta ha analitzat la producció de l'autora de "La plaça del diamant" fins a l'any 1936, centrant-se en la narrativa, l'assaig i el periodisme i demostrant la unitat de temes i estil.

Amb aquest treball culmina el projecte de recuperació de l'obra de joventut de Rodoreda, dirigit per Joaquim Molas, membre de l'IEC i de la Comissió Tècnica de la Fundació Mercè Rodoreda.

En un comunicat fet públic avui, Roser Porta diu que "ha transcendit a través de múltiples testimonis que Rodoreda era una dona que reia, descrivint moltes persones coetànies la intensa sonoritat de les seves rialles, però no s'ha valorat el pes del sentit de l'humor en la seva producció literària de preguerra".

En canvi, segons el seu parer, "Rodoreda va ser tan humorista com Francesc Trabal o com Joan Oliver i tan desmitificadora com ells a l'hora de parodiar la literatura, satiritzar la religió o caricaturitzar la societat i la cultura catalanes que l'envoltaven i de les quals es nodria".

Per estudiar la figura, la trajectòria, el pensament i la producció literària de l'escriptora catalana de principis dels anys trenta, el llibre se centra en tots els materials trobats de l'època, des de textos periodístics (articles, entrevistes, reportatges, crítiques literàries i textos satírics), els contes (infantils i per a adults), així com les novel·les "Sóc una

dóna honrada?", "Del que hom no pot fugir", "Un dia en la vida d'un home" i "Crim".

Un estudio reivindica el papel del humor en la obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, del Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudio de Roser Porta sobre la obra de juventud de la autora, que reivindica el papel del humor y el periodismo satírico en sus obras.

El estudio, que analiza las novelas 'Sóc una dona honrada?', 'Del que hom no pot fugir', 'Un dia de la vida d'un home' y 'Crim', cuentos publicados en la prensa antes de 1936, artículos periodísticos y el diálogo epistolar 'Estils' con Delfí Dalmau, demuestra "el papel del humor en la obra de Rodoreda, a menudo ignorado o poco valorado" sin "prejuicios originados de la biografía ni de la lectura e interpretación de la obra de madurez".

Roser Porta recuerda en el estudio que Rodoreda era una "mujer que reía mucho", pero que "no se ha valorado el peso del sentido del humor en su producción literaria de preguerra". Para ella, Rodoreda fue "tan humorista" como Francesc Trabal o Joan Oliver y "tan desecralizadora y desmitificadora como ellos a la hora de parodiar la literatura, satirizar la religión o caricaturizar la sociedad y cultura catalanas que la rodean y de las que se nutría".

Rodoreda cultivó intensamente el humor, tanto en las novelas de época como en el periodismo, incluso el periodismo satírico en la revista 'Clarisme', que tuvo un enfrentamiento con 'El be negre', el máximo exponente del género.

El estudio también incluye la edición crítica de 'Estils' porque, según Porta, "se trata de una pieza clave para conocer la personalidad de Rodoreda en los años 30, porque de sus intervenciones se deduce un autorretrato valioso".

Un estudi reivindica el paper de l'humor a l'obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudi de Roser Porta sobre l'obra de joventut de l'autora, que reivindica el paper de l'humor i el periodisme satíric a les seves obres.

L'estudi, que analitza les novel·les 'Sóc una dona honrada?', 'Del que hom no pot fugir', 'Un dia de la vida d'un home' i 'Crim', contes publicats a la premsa abans de 1936, articles periodístics i el diàleg epistolar 'Estils' amb Delfí Dalmau, demostra "el paper de l'humor a l'obra de Rodoreda, sovint ignorat o poc valorat" sense "prejudicis originats de la biografia ni de la lectura i interpretació de l'obra de maduresa".

Roser Porta recorda a l'estudi que Rodoreda era una "dona que reia molt", però que "no s'ha valorat el pes del sentit de l'humor en la seva producció literària de preguerra". Per a ella, Rodoreda va ser "tan humorista" com Francesc Trabal o Joan Oliver i "tan desacralitzadora i desmitificadora com ells a l'hora de parodiar la literatura, satiritzar la religió o caricaturitzar la societat i cultura catalanes que l'envolten i de les que es nodria".

Rodoreda va cultivar intensament l'humor, tant a les novel·les d'època com en el periodisme, fins i tot el periodisme satíric a la revista 'Clarisme', que va tenir un enfrontament amb 'El be negre', el màxim exponent del gènere.

L'estudi també inclou l'edició crítica d'"Estils" perquè, segons Porta, "es tracta d'una peça clau per conèixer la personalitat de Rodoreda en els anys 30, perquè de les seves intervencions es dedueix un autoretrat valuós".

Un estudi reivindica el paper de l'humor i el periodisme satíric en l'obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudi de les quatre primeres novel·les de l'autora realitzat per Roser Porta. Porta és autora de les edicions crítiques de les quatre obres que la Fundació ha publicat en dos volums ('Primeres novel·les, I: Sóc una dona honorada?' i 'Del que hom no pot fugir', editat l'any 2006, i 'Primeres novel·les, II: Un dia de la vida d'un home' i 'Crim', editat el 2002). L'estudi culmina, així, el projecte de recuperació i estudi de l'obra de joventut de l'autora, dirigit per Joaquim Molas —membre de l'IEC i de la Comissió Tècnica de la Fundació—, que vol omplir un buit en els estudis sobre l'autora.

'Mercè Rodoreda i l'humor' analitza la producció de la jove escriptora fins l'any 1936. Se centra en la narrativa, l'assaig i el periodisme, i en demostra la unitat de temes i estil. Com explica l'autora, l'obra situa aquesta producció 'en el seu context, una etapa molt important per a la cultura catalana —el procés de recuperació dels anys trenta, els anys de la República—, vol relacionar aquesta producció juvenil amb la de maduresa (però sense perdre de vista els dos contextos diferents ni barrejar-los) i demostrar que conté alguns dels elements essencials', com ara la negació de l'amor i l'antisentimentalisme. I, sobretot, aquest estudi 'vol reivindicar el paper que l'humor té en l'obra de Mercè Rodoreda, una faceta sovint ignorada o poc valorada i que és vital. I ho vol fer partint directament dels materials escrits per l'autora i alguns coetanis, sense prejudicis originats de la biografia ni de la lectura i interpretació de l'obra de maduresa'.

L'associació dona i humor no ha estat gaire habitual en l'obra de Rodoreda. Roser Porta recorda que 'ha transcendit a través de múltiples testimonis que Rodoreda era una dona riallera, moltes persones coetànies han descrit la intensa sonoritat de les seves riallades (alguns cops per

deixar entendre o demostrar la seva presumpta frivolitat), però no s'ha valorat el pes del sentit de l'humor en la seva producció literària de preguerra'. En aquest sentit, apunta que 'Rodoreda va ser tan humorista com Francesc Trabal o com Joan Oliver, i tan dessacralitzadora i desmitificadora com ells a l'hora de parodiar la literatura, satiritzar la religió o caricaturitzar la societat i la cultura catalanes que l'envoltaven i de les quals es nodria'. Rodoreda va conrear intensament l'humor, tant en les novel·les de l'època com en el periodisme, fins i tot el periodisme satíric en una revista, 'Clarisme', que va tenir un enfrontament amb 'El Be Negre', el màxim exponent del gènere.

Material investigat

Per estudiar la figura, la trajectòria, el pensament i la producció literària de Mercè Rodoreda a principi dels anys trenta, els quatre grans blocs en els quals s'estructura aquest estudi, el llibre recorre a tots els materials trobats d'aquesta època: els textos periodístics (articles, entrevistes, reportatges, crítiques literàries i textos satírics), els contes (infantils i per a adults) publicats fins al 1936 a la premsa, les quatre novel·les mencionades i el curiós diàleg epistolar 'Estils', amb Delfí Dalmau, el seu professor i editor, que forma part del llibre titulat 'Polèmica'.

En aquest diàleg, Dalmau i Rodoreda parlen de literatura catalana, de l'ofici d'escriure i de la concepció que tenen de temes com ara l'amor, el patriotisme o la religió. L'edició crítica d'"Estils" es presenta en l'annex I d'aquest estudi perquè es tracta d'una peça clau per conèixer la personalitat de Rodoreda els anys trenta, perquè de les seves intervencions se'n dedueix un autoretrat força valuós, un aspecte molt important si tenim en compte els recels que després mostrarà a l'hora de parlar sobre si mateixa i fins i tot de la seva obra'.

Tant l'estudi d'"Estils", integrat amb tota la producció de Rodoreda als anys trenta, com l'edició crítica van constituir un treball de Roser Porta, 'Mercè Rodoreda, humorista, I:

Estils, la teoria literària i les bases de l'univers narratiu (1931-1936)', que va rebre el Premi de la Fundació Mercè Rodoreda de l'IEC l'any 1998. L'annex II del volum posa a disposició del lector materials dels anys trenta relacionats amb Rodoreda que no s'havien divulgat des d'aquella època. L'autora

Roser Porta Espluga (la Seu d'Urgell, 1971) és llicenciada en filologia catalana per la Universitat de Barcelona i actualment combina la feina de cap de redacció a 'El Periòdic d'Andorra' amb publicacions i estudis sobre l'obra de Mercè Rodoreda. Després de seguir els dos cursos del doctorat de literatura contemporània, el 1997 va presentar a la Universitat de Barcelona la tesina 'Paròdia i gènere: Crim de Mercè Rodoreda. Edició i estudi', dirigit per Joaquim Molas, amb un resultat d'excel·lent per unanimitat. Ha rebut quatre beques de la Fundació Mercè Rodoreda per a l'estudi de les novel·les dels anys trenta, i el 1998 va rebre el Premi Mercè Rodoreda de l'Institut d'Estudis Catalans pel treball 'Mercè Rodoreda, humorista'.

A més de tenir cura dels dos volums de 'Primeres novel·les', Roser Porta ha publicat 'Mercè Rodoreda i el periodisme satíric. Clarisme' i 'El Be Negre (1933-1935)', a 'Serra d'Or' (núm. 463-464, juliol-agost 1998), i ha participat en el llibre catàleg col·lectiu 'Mercè Rodoreda, una poètica de la memòria', amb motiu de l'exposició homònima a Madrid dins el programa 'Cataluña Hoy', l'abril del 2002. També és autora d'una lectura crítica en forma de postfaci de l'edició de 'Jardí vora el mar', publicat aquesta tardor pel Club Editor.

La Fundació Mercè Rodoreda va ser constituïda el març del 1992 per l'Institut d'Estudis Catalans, hereu de la propietat intel·lectual de l'autora, amb la finalitat de tenir cura de l'obra i de gestionar-ne els drets d'autor. La Fundació disposa de l'arxiu personal de l'escriptora i d'una biblioteca complementària. Les finalitats de la Fundació són concedir ajuts i premis a treballs d'investigació sobre la narrativa catalana del segle XX i divulgar l'obra de Mercè Rodoreda. L'any 1997, la Fundació va acordar iniciar una línia de

publicacions amb dues col·leccions: 'Arxiu Mercè Rodoreda'
i 'Biblioteca Mercè Rodoreda'.

Un estudio reivindica el papel del humor en la obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, del Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudio de Roser Porta sobre la obra de juventud de la autora, que reivindica el papel del humor y el periodismo satírico en sus obras.

El estudio, que analiza las novelas 'Sóc una dona honrada?', 'Del que hom no pot fugir', 'Un dia de la vida d'un home' y 'Crim', cuentos publicados en la prensa antes de 1936, artículos periodísticos y el diálogo epistolar 'Estils' con Delfí Dalmau, demuestra "el papel del humor en la obra de Rodoreda, a menudo ignorado o poco valorado" sin "prejuicios originados de la biografía ni de la lectura e interpretación de la obra de madurez".

Roser Porta recuerda en el estudio que Rodoreda era una "mujer que reía mucho", pero que "no se ha valorado el peso del sentido del humor en su producción literaria de preguerra". Para ella, Rodoreda fue "tan humorista" como Francesc Trabal o Joan Oliver y "tan desecralizadora y desmitificadora como ellos a la hora de parodiar la literatura, satirizar la religión o caricaturizar la sociedad y cultura catalanas que la rodean y de las que se nutría".

Rodoreda cultivó intensamente el humor, tanto en las novelas de época como en el periodismo, incluso el periodismo satírico en la revista 'Clarisme', que tuvo un enfrentamiento con 'El be negre', el máximo exponente del género.

El estudio también incluye la edición crítica de 'Estils' porque, según Porta, "se trata de una pieza clave para conocer la personalidad de Rodoreda en los años 30, porque de sus intervenciones se deduce un autorretrato valioso".

Un estudi reivindica el paper de l'humor a l'obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudi de Roser Porta sobre l'obra de joventut de l'autora, que reivindica el paper de l'humor i el periodisme satíric a les seves obres.

L'estudi, que analitza les novel·les 'Sóc una dóna honrada?', 'Del que hom no pot fugir', 'Un dia de la vida d'un home' i 'Crim', contes publicats a la premsa abans de 1936, articles periodístics i el diàleg epistolar 'Estils' amb Delfí Dalmau, demostra "el paper de l'humor a l'obra de Rodoreda, sovint ignorat o poc valorat" sense "prejudicis originats de la biografia ni de la lectura i interpretació de l'obra de maduresa".

Roser Porta recorda a l'estudi que Rodoreda era una "dona que reia molt", però que "no s'ha valorat el pes del sentit de l'humor en la seva producció literària de preguerra". Per a ella, Rodoreda va ser "tan humorista" com Francesc Trabal o Joan Oliver i "tan desacralitzadora i desmitificadora com ells a l'hora de parodiar la literatura, satiritzar la religió o caricaturitzar la societat i cultura catalanes que l'envolten i de les que es nodria".

Rodoreda va cultivar intensament l'humor, tant a les novel·les d'època com en el periodisme, fins i tot el periodisme satíric a la revista 'Clarisme', que va tenir un enfrontament amb 'El be negre', el màxim exponent del gènere.

L'estudi també inclou l'edició crítica d'"Estils" perquè, segons Porta, "es tracta d'una peça clau per conèixer la personalitat de Rodoreda en els anys 30, perquè de les seves intervencions es dedueix un autoretrat valuós".

Un estudi reivindica el paper de l'humor a l'obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudi de Roser Porta sobre l'obra de joventut de l'autora, que reivindica el paper de l'humor i el periodisme satíric a les seves obres.

L'estudi, que analitza les novel·les 'Sóc una dóna honrada?', 'Del que hom no pot fugir', 'Un dia de la vida d'un home' i 'Crim', contes publicats a la premsa abans de 1936, articles periodístics i el diàleg epistolar 'Estils' amb Delfí Dalmau, demostra "el paper de l'humor a l'obra de Rodoreda, sovint ignorat o poc valorat" sense "prejudicis originats de la biografia ni de la lectura i interpretació de l'obra de maduresa".

Roser Porta recorda a l'estudi que Rodoreda era una "dona que reia molt", però que "no s'ha valorat el pes del sentit de l'humor en la seva producció literària de preguerra". Per a ella, Rodoreda va ser "tan humorista" com Francesc Trabal o Joan Oliver i "tan desacralitzadora i desmitificadora com ells a l'hora de parodiar la literatura, satiritzar la religió o caricaturitzar la societat i cultura catalanes que l'envolten i de les que es nodria".

Rodoreda va cultivar intensament l'humor, tant a les novel·les d'època com en el periodisme, fins i tot el periodisme satíric a la revista 'Clarisme', que va tenir un enfrontament amb 'El be negre', el màxim exponent del gènere.

L'estudi també inclou l'edició crítica d'"Estils" perquè, segons Porta, "es tracta d'una peça clau per conèixer la personalitat de Rodoreda en els anys 30, perquè de les seves intervencions es dedueix un autoretrat valuós".

Un estudi reivindica el paper de l'humor i el periodisme satíric en l'obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudi de les quatre primeres novel·les de l'autora realitzat per Roser Porta. Porta és autora de les edicions crítiques de les quatre obres que la Fundació ha publicat en dos volums ('Primeres novel·les, I: Sóc una dona honrada?' i 'Del que hom no pot fugir', editat l'any 2006, i 'Primeres novel·les, II: Un dia de la vida d'un home' i 'Crim', editat el 2002). L'estudi culmina, així, el projecte de recuperació i estudi de l'obra de joventut de l'autora, dirigit per Joaquim Molas ¿membre de l'IEC i de la Comissió Tècnica de la Fundació¿, que vol omplir un buit en els estudis sobre l'autora.

Un estudio reivindica el papel del humor en la obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, del Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudio de Roser Porta sobre la obra de juventud de la autora, que reivindica el papel del humor y el periodismo satírico en sus obras.

El estudio, que analiza las novelas 'Sóc una dona honrada?', 'Del que hom no pot fugir', 'Un dia de la vida d'un home' y 'Crim', cuentos publicados en la prensa antes de 1936, artículos periodísticos y el diálogo epistolar 'Estils' con Delfí Dalmau, demuestra "el papel del humor en la obra de Rodoreda, a menudo ignorado o poco valorado" sin "prejuicios originados de la biografía ni de la lectura e interpretación de la obra de madurez".

Roser Porta recuerda en el estudio que Rodoreda era una "mujer que reía mucho", pero que "no se ha valorado el peso del sentido del humor en su producción literaria de preguerra". Para ella, Rodoreda fue "tan humorista" como Francesc Trabal o Joan Oliver y "tan desecralizadora y desmitificadora como ellos a la hora de parodiar la literatura, satirizar la religión o caricaturizar la sociedad y cultura catalanas que la rodean y de las que se nutría".

Rodoreda cultivó intensamente el humor, tanto en las novelas de época como en el periodismo, incluso el periodismo satírico en la revista 'Clarisme', que tuvo un enfrentamiento con 'El be negre', el máximo exponente del género.

El estudio también incluye la edición crítica de 'Estils' porque, según Porta, "se trata de una pieza clave para conocer la personalidad de Rodoreda en los años 30, porque de sus intervenciones se deduce un autorretrato valioso".

Un estudio reivindica el papel del humor en la obra de Mercè Rodoreda

La Fundació Mercè Rodoreda, del Institut d'Estudis Catalans (IEC), acaba de publicar 'Mercè Rodoreda i l'humor', un estudio de Roser Porta sobre la obra de juventud de la autora, que reivindica el papel del humor y el periodismo satírico en sus obras.

El estudio, que analiza las novelas 'Sóc una dona honrada?', 'Del que hom no pot fugir', 'Un dia de la vida d'un home' y 'Crim', cuentos publicados en la prensa antes de 1936, artículos periodísticos y el diálogo epistolar 'Estils' con Delfí Dalmau, demuestra "el papel del humor en la obra de Rodoreda, a menudo ignorado o poco valorado" sin "prejuicios originados de la biografía ni de la lectura e interpretación de la obra de madurez".

Roser Porta recuerda en el estudio que Rodoreda era una "mujer que reía mucho", pero que "no se ha valorado el peso del sentido del humor en su producción literaria de preguerra". Para ella, Rodoreda fue "tan humorista" como Francesc Trabal o Joan Oliver y "tan desecralizadora y desmitificadora como ellos a la hora de parodiar la literatura, satirizar la religión o caricaturizar la sociedad y cultura catalanas que la rodean y de las que se nutría".

Rodoreda cultivó intensamente el humor, tanto en las novelas de época como en el periodismo, incluso el periodismo satírico en la revista 'Clarisme', que tuvo un enfrentamiento con 'El be negre', el máximo exponente del género.

El estudio también incluye la edición crítica de 'Estils' porque, según Porta, "se trata de una pieza clave para conocer la personalidad de Rodoreda en los años 30, porque de sus intervenciones se deduce un autorretrato valioso".